

ДИЛЯН БЕНЕВ СОЛИДАРНОСТ

chitanka.info

Петър беше на снимки като статист в един филм. Взе си хонорара и се запъти към спирката особено щастлив. И как няма да бъде? Щом в този живот, чиято универсална ценност са парите, не почнеш ли да се вреш къде ли не — и да работиш какво да е, — за да изкараш едни пари, па макар и нищожни — нищо не си направил!

Ето че автобусът дойде и той бързо се качи, както винаги най-отзад. Там, за негова радост, се озова до една интересна жена. По нея очите му така заиграха, разпалвайки фантазията му, че да не може да види една друга, която изневиделица дойде при него и с особен тон му каза:

— Вашият билет, моля.

— Ами нямам билет.

— А защо нямате?

— Защото се качих в последния момент и няхах време да си купя.

— А тогава защо не взехте от шофьора?

— Че нали трябваше малко да си почина, що бягане беше, докато хвана автобуса.

— Играта свърши, момче!... Плащай си глобата и толкова.

— Но чакайте, каква глоба?...

— Ами такава — плащаш десет лева, давам ти документ и всеки си върви по пътя!

— Не, няма да платя.

— Ще платиш!

— Не, няма...

Обаче след малко автобусът спря на поредната спирка. И очаквайки вратата да се отвори, Петър бе решил да скочи веднага, разчитайки на бързите си крака. Но за лош късмет тя изобщо не се отвори. Явно шофьорът бе отгатнал намеренията му. Но потърпевшият запази учудващо самообладание. Независимо че в същия момент дойде на помощ и втора контрола. И двете импулсирани в един глас (сякаш една майка ги беше раждала) започнаха да му втълпяват, че трябва да прояви поне малко съвест и да заплати исканата сума. На което той не издържа и светкавично отвърна:

— И вие ми говорите за съвест!...

— Че как иначе?

— Вие, блюстителите на закона!...

— Абе ти нас за подигравка ли ни имаш?

— Ами сигурно!... А ако имахте нужната съвест, щяхте да проверите всички в автобуса.

— Но как смееш?... Кого не сме проверили? Ти май нещо не си наред.

— Как кого? Ами онези мургавите?...

— Че разбира се, и тях. Никой не може да ни убегне.

— А, така ли? Тогава искам лично да проверя.

— Че кой си ти да ги проверяваш?

И в тази секунда Петър се напъна докрай между двете контроли. Но макар че здраво се държаха — без малко щеше да мине, — когато неочаквано изкънтя гласът на един полицай, чийто внушителен вид говореше много повече от него.

— Гражданино, платете си веднага глобата! Иначе, отидем ли в участъка, ще последва и друго наказание.

— Значи искате да ви стана изкупителна жертва, прикривайки коварството на тези двете.

— Без повече приказки, ясно ли ти е?!... Твоята функция е да мълчиш и да си платиш, за да не ти сложа белезниците и да станеш за резил на всички.

— Добре, ще си платя. Щом и вие се намесвате. Но трябва да знаете, че аз пътувам без билет не че нямам пари. Напротив! Ето вижте колко имам!... Ала го правя нарочно от чувство на отвращение, затуй че много пъти съм виждал как всички контроли умишлено подминават подобни хора, за да проверяват стриктно останалите, а нередовните да глобяват безмилостно. Щом се налага да бъдем къде ли не? — **НАЙ-ПОТЪРПЕВШИЯТ ЕТНОС НА СОБСТВЕНА ЗЕМЯ!**

— Но това е безумие!

— Ако беше безумие, такъв като мен щеше ли да има толкова последователи във всеки автобус? Никога!

* * *

След три дена Петър намери на улицата пет лева. А след още четири невероятните трийсет лева!

И в този жест на възмездие той ясно осъзна, че и самият Бог бе солидарен с него — в цялата му правота на нередовен пътник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.